

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobce: **R. P.**, nar. X
státní příslušnost X
zast. advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, Praha

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 10. 2020, č. j. CPR-10780-3/ČJ-2020-930310-V235,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci

1. Shora specifikovaným rozhodnutím bylo zčásti změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 14. 1. 2020, č.j. KRPB-219944-29/ČJ-2019-060026-SV tak, že část výroku ve znění „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky“ se mění a nově zní „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování.“ Část výroku ve znění „Podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., se doba k vycestování z území stanovuje do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Současně se pro případ, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve lhůtě k vycestování nevykonatelné z důvodu podle ustanovení § 119, § 119 a, § 179 nebo § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., nebo z důvodu dle ustanovení § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, se stanovuje doba k vycestování z území z České republiky do 30 dnů od odpadnutí těchto důvodů“ se mění a nově zní: „Podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., se doba k vycestování z území členských států Evropské unie stanovuje do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Současně se pro případ, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve lhůtě k vycestování nevykonatelné z důvodu podle ustanovení § 119, § 119 a, § 179 nebo § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., nebo z důvodu dle ustanovení § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, se stanovuje doba k vycestování z území z členských států Evropské unie do 30 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů. Ve zbylé části bylo napadené rozhodnutí potvrzeno.

II. Žaloba

2. Žalobce především namítal, že správní orgány porušily § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a rovněž si neopatřily dostatečné podklady pro rozhodnutí dle § 50 odst. 2 správního řádu. Rovněž byl porušen § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu. Nebyly ani splněny podmínky § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobce namítal, že v jeho případě se nejednalo o výkon nelegální práce. Žalobce byl dne 4. 10. 2019 kontrolován v bistru u firmy MAI-NGUYEN s.r.o. na adrese Víděnská 815/89a při pracovní činnosti. Kontrolou bylo zjištěno, že žalobce má vydanou zaměstnaneckou kartu, ale podrobnou lustrací v CIS však nebylo zjištěno, že by byl oprávněn vykonávat pracovní činnost na místě kontroly. Žalobce k tomu uvedl, že má vydanou zaměstnaneckou kartu u firmy LU SHI HENG s.r.o. U tohoto zaměstnavatele dal výpověď s platností do 30. 10. 2019. Z důvodu, že chtěl pracovat u zaměstnavatele MAI-NGUYEN, podal dne 8. 10. 2019 žádost o změnu zaměstnavatele. S novým zaměstnavatelem se dohodli, že se přijde představit, seznámit se s novým prostředím a zároveň si vyzkoušet práci v restauraci. K tomuto došlo dne 4. 10. 2019, přičemž při kontrole žalobce v restauraci ještě nepracoval.

Tento den měl volno u svého zaměstnavatele u společnosti LI SHI HENG s.r.o. a v době svého volna si byl vyzkoušet práci v novém bistro, kde by měl pracovat a seznámit se s prostředím. Za tuto zkoušku nedostal žádnou odměnu, neboť byl stále zaměstnaný u bývalého zaměstnavatele. Dne 25. 10. 2019 pak bylo vydáno usnesení o splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele u společnosti MAI-NGUYEN s.r.o. Žalobce se tedy nedopustil žádného přestupku a navíc splnil podmínky pro změnu zaměstnavatele.

4. Žalobce dále uvedl, že do ČR přijel pracovat, aby zabezpečil rodinu v rodné zemi. Na území ČR má jeho manželka podanou žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny. Není pak pravdivé tvrzení žalovaného, že pokud by manželka žalobce počítala vydání rozhodnutí o správním vyhoštění jako zásah do soukromého a rodinného života nic ji nebrání odcestovat do rodné země a rodinný život vést v rodné zemi. Nebude-li rozhodnutí o správním vyhoštění zrušeno, manželce nebude pobyt za účelem sloučení rodiny prodloužen, a tudíž nebude moci cestovat mezi EU a rodnou zemí.
5. Žalobce rovněž absolutně nesouhlasí se závěrem správního orgánu o možnosti vycestovat do své domovské vlasti, tj. Čínské lidové republiky, neboť tam panuje diktátorský, nedemokratický režim. V případě nuceného návratu žalobce do země původu nelze vyloučit, že by mu hrozilo riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření zejména odkázala na své rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpis nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*

9. Podle § 42 g odst. 1 zákona o pobytu cizinců zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a to ode dne uvedeného v oznámení. Cizince, u kterého je podle [zákona o zaměstnanosti](#) vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v [§ 98 zákona o zaměstnanosti](#), opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání⁴⁹⁾. Podle odstavce 7 téhož ustanovení změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 povinen oznámit ministerstvu nejméně 30 dnů před takovou změnou. Změnit zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty oprávněn nejdříve 6 měsíců od právní moci rozhodnutí o vydání zaměstnanecké karty; to neplatí v případě rozvázání pracovního poměru cizince výpovědí z některého z důvodů uvedených v [§ 52 písm. a\) až e\) zákoníku práce](#), dohodou z týchž důvodů anebo okamžitým zrušením podle [§ 56 zákoníku práce](#) nebo zrušením pracovního poměru zaměstnavatelem ve zkušební době a pokud cizinec tyto důvody současně s oznámením prokáže. Držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 dále není oprávněn změnit zaměstnavatele nebo nastoupit na pracovní pozici, bude-li budoucím zaměstnavatelem agentura práce. Držitel zaměstnanecké karty, který na území přicestoval na základě vládou schváleného programu, je oprávněn změnit zaměstnavatele nejdříve po uplynutí doby, na kterou byla tato zaměstnanecká karta vydána; to neplatí, pokud dřívejší změnu zaměstnavatele umožňují podmínky vládou schváleného programu, na jehož základě držitel zaměstnanecké karty na území přicestoval. Držitel zaměstnanecké karty dále není oprávněn oznámit změnu zaměstnavatele po uplynutí doby uvedené v [§ 63 odst. 1](#).
10. Podle § 178 b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zaměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání^{8e)}, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.
11. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující pro posouzení věci podstatné skutečnosti. Dne 4. 10. 2019 byla správním orgánem I. stupně provedena pobytová kontrola v bistro společnosti MAI HGUYEN, s.r.o. V průběhu pobytové kontroly byl žalobce kontrolován v prostoru kuchyně, kde připravoval jídlo. Byl oblečen do pracovního oblečení. Žalobce disponoval povolením k pobytu č. 00589130, přičemž mu i byla vydána zaměstnanecká karta č. 000589130 s platností od 29. 3. 2017 do dne 28. 3. 2019 u zaměstnavatele S. h. Ch. X, s místem výkonu práce ul. X, X s pracovním zařazením 51201 Kuchaři (kromě šéfkuchařů). 22. 1. 2019 byla podána žádost o prodloužení zaměstnanecké karty u téhož zaměstnavatele se stejným místem výkonu práce, o níž však nebylo dosud rozhodnuto. Součástí spisového materiálu je však sdělení Úřadu práce ČR, Krajské pobočky pro hl. m. Prahu, dle kterého bylo na základě žádosti OAMP souhlasné závazné stanovisko pro účely prodloužení zaměstnanecké karty na dobu dvou let u téhož zaměstnavatele se stejným místem výkonu práce. Dne 8. 10. 2019 byla podána žádost o změnu zaměstnavatele a změnu místa výkonu práce. Dne 25. 10. 2019 pak bylo rozhodnutí o Oznámení změny

zaměstnavatele na společnost MAI-NGUYEN, s.r.o. s místem výkonu práce Vídeňská 815/89a, Brno. Žalobce pak v rámci výsledku uvedl, že ve firmě připravoval jídlo dle objednávky. Do firmy pak přijel na zkoušku, aby ukázal kvalitu své práce, neboť má zájem přejít z Prahy do Brna. Ve firmě pracoval od středy 2. 10. 2019, vždy od 9:30 do 21:30 hod. Práci mu zadává majitel bistra L. Z. W. Smlouvu nemá podepsanou žádnou, jedná se o zkoušku. Jeho práci kontroluje majitel bistra. Pracovní pomůcky, které žalobce k výkonu práce užíval, patří majiteli bistra. Evidenci docházky vedl manažer bistra. Za měsíc měl žalobce slíbenou odměnu 16 200 Kč. Bistro, kde by chtěl pracovat, si našel sám. Nebyl vyslán na pracovní cestu firmou, kde byl zaměstnán dosud. Zatím nemá vydáno povolení k zaměstnání pro práci v Brně. Žalobce dále uvedl, že na území ČR má manželku, která zde má pobyt za účelem sloučení rodiny. Na území Číny pak má děti a rodiče. V návratu do Číny mu nic nebrání.

12. Soud k věci dále uvádí, že podle závěrů vyslovených v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 - 27, či ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 - 29, se rozhodnutí o správním vyhoštění vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány proto nemají možnost uvážit o tom, zda správní vyhoštění uloží, ale pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, rozhodnutí o správním vyhoštění musí vydat.
13. Soud k věci dále uvádí, že se nejprve zabýval námitkou nesprávného právního posouzení otázky naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého lze vyhostit cizince až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Žalobci byl držitelem zaměstnanecké karty č. 000589130 s platností od 29. 3. 2017 do 28. 3. 2019, pro firmu Lu Shi heng chen Restaurant s.r.o. s místem výkonu práce Petžilkova 2706/30, Stodůlky, Praha s pracovním zařazením 51201 Kuchaři (kromě šéfkuchařů). V době provedené kontroly nebylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání Úřadem práce ČR-kontaktním pracovištěm Brno. Soud k věci uvádí, že zaměstnanecká karta je zvláštním typem dlouhodobého pobytového povolení. Držitele opravňuje k přechodnému pobytu delšímu než 3 měsíce a k výkonu určeného zaměstnání na území České republiky.
14. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 11. 2014, sp. zn. 5 Azs 132/2014 podrobně vysvětlil důvody pro vydávání povolení k zaměstnání cizince s přesně vymezením místem výkonu práce, druhem práce a také dobou, na kterou se vydává. Účelem posuzované úpravy je zejména zajištění primárního uspokojení potřeb zaměstnání pro občany ČR. Zaměstnávání cizinců je možné pouze tehdy, není-li dostatek vlastních zdrojů pracovních sil. Vždy se posuzuje konkrétní situace, a to jak z hlediska určitého místa, tak z hlediska místních poměrů, druhu pracovních pozic a časového období. Vzhledem k vysoké míře nezaměstnanosti nejen v ČR, ale i ve všech členských státech EU, je přístup k zaměstnávání cizinců obecně poměrně restriktivní. Proto jsou povolení k zaměstnání vydávána jen pro konkrétního zaměstnavatele a ve vztahu k přesně vymezenému místu výkonu práce, druhu práce,

a to i na určitý čas. Na každé volné pracovní místo je tak vydáváno samostatné povolení k zaměstnání a nepostačuje, že cizinec už jiné povolení má. Výkon jiného druhu práce cizincem, než který je v povolení zaměstnání uveden, je proto nutné považovat za výkon práce bez platného povolení k zaměstnání. Podle názoru soudu pak z tohoto pohledu platí stejná pravidla i ve vztahu k zaměstnanecké kartě.

15. V posuzovaném případě se jednalo o výkon práce na jiném místě a pro jiného zaměstnavatele. Soud zde vyšel především z výpovědi žalobce, který uváděl, že v bistru firmy MAI-NGYUYEN pracoval již od 2. 10. 2019 a nikoliv jen 4. 10. 2019. Sám přitom uvedl, že se jednalo o práci na zkoušku. Ve správním spise je pak i založena Pracovní smlouva ze dne 8. 10. 2019, uzavřená mezi žalobcem a firmou MAI-NGUYEN, s.r.o. s místem výkonu práce Vídeňská 815/89 a. Žalobce pak i požádal o změnu zaměstnavatele i místo výkonu práce v zaměstnanecké kartě. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2014, č.j. 6 Ads 80/2013-41 je přitom uvedeno, že *„Společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Odměna tedy sice přísně vzato nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce (jde o povinnost, která zaměstnavateli na základě výkonu práce vzniká), avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.“* Ačkoliv Nejvyšší správní soud v dané věci řešil případ, který nakonec posoudil jako přátelskou výpomoc, dotkl se ve svých úvahách též tzv. práce na zkoušku: *„Samozřejmě zaměstnanec může být ke vstupu do podřízeného vztahu vůči zaměstnavateli motivován i jinak – typicky příslibem uzavření pracovněprávního vztahu v budoucnu (tzv. „práce na zkoušku“ je jedním z klasických způsobů zastírání nelegální práce). I to může založit určitou formu osobní závislosti na zaměstnavateli a z toho vyplývající snahu vyhovět jeho pokynům. ... Inspekční kontrola zpravidla odhalí jen činnost prováděnou v době kontroly samotné; na její soustavnější charakter je možno usuzovat až z dalších skutečností zjištěných, například z výpovědi obviněného, z výsledku svědků či ze situace na místě (charakter činnosti, množství již provedené práce apod.). Na závadu nemusí být ani to, že se činnost dosud soustavnou stát nestihla (jedná se například teprve o první den práce „na zkoušku“), jestliže se takovou podle vůle stran následně stát měla (srov. k tomu Stádník, J., Kontrolní činnost inspekce práce v oblasti agenturního zaměstnávání a nelegální práce, Sborník příspěvků z mezinárodní vědecké konference Pracovní právo 2012 na téma Závislá práce a její podoby, Brno: Masarykova univerzita, 2012, 254 s.).“* Ze shora popsaných skutečností je zřejmé, že činnost žalobce se měla stát soustavnou a rovněž se nejednalo jenom o den 4. 10. 2019, ale žalobce pracoval pro nového zaměstnavatele již od 2. 10. 2019. Následně byla uzavřena pracovní smlouva, což dokládá, že se tak skutečně stalo. Žalobce v tomto směru i provedl oznámení o změně zaměstnavatele i místa výkonu práce, avšak stalo se tak až dne 8. 10. 2019.
16. Žalobce tedy vykonával zaměstnání na jiném místě, než jaké měl uvedené v zaměstnanecké kartě, přičemž on sám uvedl, že se nejednalo o pracovní cestu a nového zaměstnavatele si našel sám. Soud k věci přitom uvádí, že výkon práce mimo

místo uvedené v zaměstnanecké kartě nelze hodnotit jinak, než jako práce nelegální ve smyslu § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, tedy jako výkon práce bez povolení k zaměstnání. Jak i plyne z výše uvedeného stejně tak lze hodnotit výkon práce u jiného zaměstnavatele, než je uvedeno v zaměstnanecké kartě.

17. Soud k věci dále uvádí „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54, publ. pod č. 864/2006 Sb. NSS, či obdobně též rozsudky ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52, publ. pod č. 1164/2007 Sb. NSS, ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 249/2015 – 32, či ze dne 30. 9. 2016, č. j. 2 Azs 162/2016 – 22). Obdobně též Evropský soud pro lidská práva se v rozsudku velkého senátu ze dne 5. 10. 2000 ve věci *Maaouia proti Francii*, stížnost č. 39652/98 (dostupný na <http://hudoc.echr.coe.int/>) vyslovil tak, že přijetím čl. 1 Protokolu č. 7 Úmluvy, který obsahuje specifické záruky týkající se řízení o vyhoštění cizinců, daly státy jasně najevo svou vůli nezahrnovat tato řízení do pole působnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a tudíž že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele, ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Pro uložení správního vyhoštění tudíž není podstatné, zda se cizinec daného jednání dopustil zaviněně, či nikoli (již zmiňovaný rozsudek č. j. 5 Azs 125/2004 – 54, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2016, č. j. 3 Azs 138/2016 – 41, ze dne 11. 11. 2015, č. j. 3 Azs 67/2015 – 43, či ze dne 30. 8. 2016, č. j. 8 Azs 108/2016 – 45).
18. Podle § 174a pobytového zákona při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. Podle § 119 a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
19. Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002 – 42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007 – 109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007 – 151, nebo usnesení

Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09). Autonomie správních orgánů při rozhodování o vyhoštění je omezena základními právy dotčených cizinců a s tím souvisejícími mezinárodními závazky České republiky [srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 26/07 ze dne 9. 12. 2008 (N 218/51 SbNU 709; 47/2009 Sb.), body 40 a 41, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>]. Právě bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) v cizineckých věcech. Mezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý anebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.), imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince. Na území ČR nemá nezletilé děti. Jeho děti i rodiče pobývají v Číně. Žalobce je s nimi v kontaktu přes internet. Na území ČR pobývá jeho manželka, a to na základě povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny se žalobcem. Dle názoru soudu však žalobce i jeho manželka mohou svůj rodinný život realizovat v Číně, přičemž tam žijí i jejich děti a rodiče. Bude-li chtít manželka žalobkyně i nadále pobývat na území ČR může požádat o jinou formu pobytu. Dle názoru soudu navíc případné znemožnění cestování manželky žalobce ze země původu do ČR nelze považovat za takový zásah do jeho soukromého a rodinného života za situace, kdy mohou svůj rodinný život realizovat v Číně. Z obsahu pohovoru provedeného se žalobcem soud nezjistil, že by na území ČR měl nějaké silnější společenské nebo kulturní vazby. Rovněž zde neměl majetek větší hodnoty. V době pohovoru pak rovněž uvedl, že jeho celkový zdravotní stav je normální. Soud tedy k věci uvádí, že žalobce je dospělou osobou, produktivního věku. Žalobce má vazby na Čínu, kde žijí jeho rodiče a děti a má i možnost se svou manželkou v zemi původu realizovat svůj rodinný život. Soud k tomu ještě uvádí, že je třeba brát v úvahu i tzv. extrateritoriální účinky zmíněného čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci *Bensaid* proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98). Mezinárodní závazek České republiky v podobě čl. 8 Úmluvy nelze chápat jako neomezený všeobecný závazek respektovat volbu žalobce a jeho manželky ohledně země jejich společného pobytu.

20. Další námitka žalobce směřovala proti tomu, že nelze vyloučit, že by mu v případě návratu do země původu hrozilo uvěznění, mučení či nelidské nebo ponižující zacházení. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* Podle odstavce 2 téhož ustanovení *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.* Soud k věci uvádí, že žalobce sám při pohovoru na otázku správního orgánu, zda mu v zemi původu hrozí smrt z důvodu pronásledování náboženství atd, uvedl, že mu ve vycestování do Číny nic nebrání. Součástí správního spisu je pak i Závazné stanovisko ze dne 28. 11. 2019, ev. č. ZS50846, podle něhož je vycestování žalobce do Číny možné. Žalobce pak ani v žalobě konkrétně neuváděl, z jakého důvodu by mu hrozilo uvěznění, mučení, nelidské či ponižující zacházení. Soud k věci nad rámec uvádí, že ze zpráv o zemi původu není zřejmé, že by žalobce mohl být po návratu do země původu postižen čínskými státními orgány toliko za pobyt v České republice. Čínské státní orgány nemají důvod trestat ekonomicky motivované emigranty. Žalobci tedy coby ekonomickému emigrantovi po návratu do země původu nehrozí nebezpečí vážné újmy. K obecné námitce, že Čína není demokratický stát a na jejím území dochází k porušování lidských práv, soud konstatuje, že v případě žalobce nic nenásvědčuje tomu, že by měla hrozit vážná újma. Samotná skutečnost, že žalobce pochází ze země s deficitem v ochraně lidských práv, nepresumuje závěr, že žalobci hrozí vážná újma.
21. Soud k věci závěrem uvádí, že žádné z práv v Listině uvedených nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, takové právo je dáno pouze občanům České republiky (čl. 14 odst. 4 Listiny). *„Je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek určitou osobu, cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, vpustí či nevypustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, co uběhla doba, po níž byl vstup dané osobě na území státu povolen. Jak již bylo shora uvedeno, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje. Pouze občanům České republiky je garantováno právo na svobodný vstup na území“* - viz usnesení ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04, obdobně též usnesení ze dne 8. 11. 2006, I. ÚS 394/06, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, nebo ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04, vše dostupné z <http://nalus.usoud.cz>.

V. Náklady řízení

22. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.r.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její

běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. února 2021

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.